Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

11. července 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Postup proti opožděným platbám v obchodních transakcích – Směrnice 2011/7/EU – Článek 6 odst. 1 – Minimální pevná částka jako náhrada nákladů spojených s vymáháním – Ustanovení vnitrostátního práva umožňující zamítnout žalobu o zaplacení této pevné částky v případě nevýznamného opoždění s platbou nebo opožděného uhrazení pohledávky bagatelní výše – Povinnost výkladu v souladu s unijním právem“

Ve věci C-279/23,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Okresního soudu pro Katovice-západ v Katovicích (Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach, Polsko) ze dne 7. března 2023, došlým Soudnímu dvoru dne 28. dubna 2023, v řízení

Skarb Państwa – Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w K.

proti

Z. sp.j.,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení: N. Piçarra (zpravodaj), předseda senátu, N. Jääskinen a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: A. Rantos,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za Z. sp.j.: K. Pluta-Gabryś, radca prawny,

– za polskou vládu: B. Majczyna, jako zmocněnec,

– za Evropskou komisi: G. Gattinara a M. Owsiany-Hornung, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: polština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích (Úř. věst. 2011, L 48, s. 1).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Státní pokladnou (Skarb Państwa, Polsko), zastoupenou ředitelem Krajského úřadu pro metrologii v K. (Dyrektor Okręgowego Urzędu Miar w K.) (dále jen „metrologický úřad“), a Z. sp.j., společností založenou podle polského práva, ve věci návrhu na přiznání náhrady nákladů spojených s vymáháním, které tomuto úřadu vznikly v důsledku postupných opožděných plateb hrazených společností Z za služby ověřování měřidel poskytnuté tímto úřadem, ve formě pevné částky.

Právní rámec

Unijní právo

3 V bodech 12, 17 a 19 odůvodnění směrnice 2011/7 se uvádí:

„(12) Opožděná platba představuje porušení smlouvy, které je v mnoha členských státech pro dlužníky finančně přitažlivé vzhledem k nízkým nebo žádným úrokům z prodlení nebo pomalému řízení k dosažení nápravy. Je nezbytné změnit tento trend a od opožděných plateb odrazovat, a proto je nezbytná rozhodná změna ve prospěch kultury včasné platby včetně ustanovení, že vyloučení nároku na účtování úroků by mělo být vždy považováno za hrubě nespravedlivou smluvní podmínku nebo praxi. Součástí této změny by mělo být rovněž zavedení konkrétních ustanovení o lhůtách splatnosti a o náhradách věřitelům za vzniklé náklady a mimo jiné ustanovení o tom, že vyloučení nároku na náhradu nákladů spojených s vymáháním by mělo být považováno za hrubě nespravedlivé, neprokáže-li se něco jiného.

[…]

(17) Platba dlužníka by se měla pokládat pro účely nároku na úrok z prodlení za opožděnou, pokud věřitel nemá dlužnou částku k dispozici v den splatnosti za předpokladu, že splnil své zákonné a smluvní povinnosti.

[…]

(19) K odrazení od opožděných plateb je nezbytné, aby věřitelé získali spravedlivou náhradu nákladů spojených s vymáháním, které jim vznikly v důsledku opožděné platby. Náklady spojené s vymáháním by měly zahrnovat rovněž náklady spojené s vymáháním administrativních nákladů a náhradu za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby, pro něž by v této směrnici měla být stanovena pevná minimální částka, kterou lze

kumulovat s úrokem z prodlení. Náhrada ve formě pevné částky by měla omezit administrativní a interní náklady spojené s vymáháním. O náhradě nákladů spojených s vymáháním by se mělo rozhodovat, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy, podle nichž může soud věřiteli přiznat jakoukoli další náhradu škody, která souvisí s opožděnou platbou dlužníka.“

4 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, stanoví:

„1. Cílem této směrnice je boj proti opožděným platbám v obchodních transakcích s cílem zajistit řádné fungování vnitřního trhu, a tím podpořit konkurenceschopnost podniků, a zejména malých a středních podniků.

2. Tato směrnice se vztahuje na veškeré platby, které jsou úhradou za obchodní transakce.

[…]“

5 Článek 2 v bodech 1 až 4 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

1) ‚obchodní transakcí‘ transakce mezi podniky nebo mezi podniky a orgány veřejné moci, která vede k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu;

2) ‚orgánem veřejné moci‘ jakýkoli veřejný zadavatel, jak je definován v čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2004/17/ES [ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání zakázek subjekty působícími v odvětví vodního hospodářství, energetiky, dopravy a poštovních služeb (Úř. věst. 2004, L 134, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 19)] a v čl. 1 odst. 9 směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2004/18/ES [ze dne 31. března 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (Úř. věst. 2004, L 134, s. 114; Zvl. vyd. 06/07, s. 132)], bez ohledu na předmět nebo hodnotu smlouvy[;]

3) ‚podnikem‘ jakákoli organizace jiná než orgán veřejné moci, která vykonává nezávislou hospodářskou nebo odbornou činnost, i když je tato činnost prováděna jedinou osobou;

4) ‚opožděnou platbou‘ platba, která nebyla provedena ve smluvní nebo zákonné lhůtě splatnosti, přičemž jsou splněny podmínky stanovené v čl. 3 odst. 1 nebo čl. 4 odst. 1.“

6 Článek 3 směrnice 2011/7, nadepsaný „Transakce mezi podniky“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, že v obchodních transakcích mezi podniky má věřitel nárok na úrok z prodlení bez nutnosti upomínky, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) věřitel splnil své smluvní a zákonné povinnosti a

b) věřitel neobdržel splatnou částku včas, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný.

[…]“

7 Článek 4 této směrnice, nadepsaný „Transakce mezi podniky a orgány veřejné moci“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy zajistí, že v obchodních transakcích, v nichž je dlužníkem orgán veřejné moci, má věřitel po uplynutí lhůty stanovené v odstavcích 3, 4 nebo 6 nárok na zákonný úrok z prodlení bez nutnosti upomínky, pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) věřitel splnil své smluvní a zákonné povinnosti a

b) věřitel neobdržel splatnou částku včas, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný.“

8 Článek 6 uvedené směrnice, nadepsaný „Náhrada nákladů spojených s vymáháním“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, že v případech, kdy má být v obchodních transakcích podle článku 3 nebo 4 zaplacen úrok z prodlení, má věřitel nárok obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40 [eur].

2. Členské státy zajistí, že pevná částka uvedená v odstavci 1 je splatná bez nutnosti upomínky a představuje náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním.

[…]“

9 Článek 7 téže směrnice, nadepsaný „Nespravedlivé smluvní podmínky a praxe“, v odstavcích 1 až 3 stanoví:

„1. Členské státy stanoví, že každá smluvní podmínka či praxe týkající se dne nebo lhůty splatnosti, sazby úroku z prodlení nebo náhrady nákladů spojených s vymáháním je buď nevymahatelná, nebo zakládá nárok na náhradu škody, pokud je hrubě nespravedlivá vůči věřiteli.

Při určení, zda je smluvní podmínka či praxe hrubě nespravedlivá vůči věřiteli ve smyslu prvního pododstavce, se zváží všechny okolnosti případu, včetně:

a) jakéhokoli hrubého porušení poctivých obchodních zvyklostí v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním;

b) povahy zboží nebo služby a

c) skutečnosti, zda má dlužník objektivní důvody odchýlit se od zákonné sazby úroku z prodlení, od lhůty splatnosti uvedené v čl. 3 odst. 5, čl. 4 odst. 3 písm. a) a odst. 4 a 6 nebo od pevné částky uvedené v čl. 6 odst. 1.

2. Pro účely odstavce 1 se smluvní podmínka či praxe, která vylučuje úrok z prodlení, považuje za hrubě nespravedlivou.

3. Pro účely odstavce 1 se smluvní podmínka či praxe, která vylučuje náhradu nákladů spojených s vymáháním podle článku 6, považuje za hrubě nespravedlivou, neprokáže-li se něco jiného.“

Polské právo

Zákon o postupu proti nadměrným opožděním v obchodních transakcích

10 Zákon o postupu proti nadměrným opožděním v obchodních transakcích (ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych) ze dne 8. března 2013 (Dz. U. z roku 2022, č. 893), jímž byla do polského právního řádu provedena směrnice 2011/7 a jenž vstoupil v účinnost dne 28. dubna 2013, v článku 10 stanoví:

„(1) Ode dne, kdy věřiteli vznikl nárok na úroky uvedené v čl. 7 odst. 1 nebo v čl. 8 odst. 1, má nárok získat od dlužníka i bez upomínky náhradu nákladů spojených s vymáháním pohledávky ve výši protihodnoty:

1. 40 eur – pokud hodnota peněžitého plnění nepřesahuje 5 000 zlotých [(PLN; přibližně 1 155 eur)];

[…]

2. Kromě částky uvedené v odstavci 1 náleží věřiteli v opodstatněné výši také náhrada nákladů spojených s vymáháním pohledávky převyšujících tuto částku.“

Občanský zákoník

11 Článek 5 občanského zákoníku (ustawa – Kodeks cywilny) ze dne 23. dubna 1964 (Dz. U. z roku 2022, č. 1360) (dále jen „polský občanský zákoník“), stanoví:

„Právo nelze vykonávat v rozporu s jeho sociálně-ekonomickým účelem nebo se zásadami společenského soužití. Takové jednání nebo opomenutí oprávněného se nepovažuje za výkon tohoto práva a nepožívá ochrany.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

12 Metrologický úřad poskytuje služby ověřování měřidel, kterých společnost Z. pravidelně využívala. S platbou za tyto služby se dvakrát opozdila. První taková platba, opožděná o dvacet dnů, byla ve výši 246 PLN (přibližně 55 eur) a druhá, opožděná o pět dnů, ve výši 369 PLN (přibližně 80 eur).

13 Metrologický úřad proto podal k Okresnímu soudu pro Katovice-západ v Katovicích (Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach, Polsko), jenž je předkládajícím soudem, žalobu na zaplacení částky 80 eur, zvýšené o úroky podle polského práva, tj. částky odpovídající dvěma náhradám nákladů spojených s vymáháním pohledávky podle čl. 10 odst. 1 bodě 1 zákona o postupu proti nadměrným opožděním v obchodních transakcích.

14 Předkládající soud poznamenává, že podle ustálené judikatury polských soudů soud žalobu na zaplacení pevné částky nákladů spojených s vymáháním pohledávky zamítne, když není opoždění dlužníka s platbou významné nebo když je výše splatné pohledávky bagatelní. Podotýká, že věc, kterou projednává, tuto praxi ilustruje, neboť společnosti Z. nikdy nebylo zaplacení takové částky uloženo, přestože v prodlení s úhradou byla již nejméně 39krát.

15 Podle předkládajícího soudu se zamítání těchto žalob opírá o článek 5 polského občanského zákoníku vykládaný v tom smyslu, že když výše pohledávky, jejíž úhrada je opožděná, nepřesahuje ekvivalent 100 až 300 eur v polských zlotých nebo když prodlení s úhradou pohledávky nepřesahuje dva až šest týdnů, má se za to, že náhrada věřiteli je „v rozporu se zásadami společenského soužití“, což uvedený soud připodobňuje „rozporu s dobrými mravy“.

16 Předkládající soud se zamýšlí nad slučitelností takového výkladu s čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 ve spojení s bodem 12 jejího odůvodnění. Má za to, že skutečnost, že polské soudy akceptují zvyklost dlužníků hradit platby bagatelních částek opožděně, takže na věřitele, který takovou zvyklost neuznává a domáhá se náhrad, se pohlíží, jako by on porušoval „zásady společenského soužití“, nemůže odůvodnit zavedení výjimky z jasného, přesného a bezpodmínečného pravidla stanoveného v čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice vnitrostátním právem.

17 Za těchto podmínek se Okresní soud pro Katovice-západ v Katovicích (Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání čl. 6 odst. 1 [směrnice 2011/7] vnitrostátní právní úpravě, podle níž může vnitrostátní soud zamítnout žalobu o zaplacení náhrady nákladů spojených s vymáháním, uvedené v tomto ustanovení, z důvodu, že opoždění dlužníka s platbou nebylo významné nebo z důvodu, že výše pohledávky, s níž byl dlužník v prodlení, byla bagatelní?“

K předběžné otázce

18 Předně je třeba připomenout, že pokud je, stejně jako v projednávané věci, orgán veřejné moci ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice 2011/7, v souvislosti s peněžní částkou věřitelem určitého podniku, vztahy mezi těmito dvěma subjekty nespadají pod pojem „obchodní transakce“ ve smyslu čl. 2 bodu 1 této směrnice, a jsou tudíž vyloučeny z oblasti její působnosti (rozsudek ze dne 13. ledna 2022, New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, bod 44).

19 Soudní dvůr má ovšem pravomoc rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se ustanovení unijního práva v situacích, kdy se skutkový stav v původním řízení nachází mimo rozsah působnosti unijního práva, ale kdy se tato ustanovení unijního práva stala použitelnými na základě vnitrostátního práva v důsledku odkazu vnitrostátního práva na jejich obsah (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 53, a ze dne 30. ledna 2020, I. G. I., C-394/18, EU:C:2020:56, bod 45).

20 V projednávané věci předkládající soud uvádí, že polské právo rozšiřuje právo na náhradu nákladů spojených s vymáháním na situace, na které se směrnice 2011/7 nevztahuje, a sice na ty, kdy věřitelem opožděně uhrazené částky je orgán veřejné moci a dlužníkem podnik, aby náhrada byla zaplacena naprosto stejným způsobem bez ohledu na to, zda věřitelem je podnik, nebo orgán veřejné moci. Za těchto podmínek se výklad požadovaný v předběžné otázce jeví nezbytným k tomu, aby se příslušným ustanovením unijního práva dostalo jednotného výkladu. Na otázku položenou předkládajícím soudem je tedy třeba odpovědět.

21 Podstatou jediné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 vykládán v tom smyslu, že brání praxi vnitrostátních soudů spočívající v zamítání žalob o zaplacení minimální pevné částky jako náhrady nákladů spojených s vymáháním uvedené v tomto ustanovení z důvodu, že opoždění dlužníka s platbou nebylo významné, nebo z důvodu, že výše pohledávky, s jejíž platbou se dlužník opozdil, byla bagatelní.

22 Zaprvé je třeba uvést, že čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 ukládá členským státům zajistit, aby v případech, kdy má být v obchodních transakcích zaplacen úrok z prodlení, měl věřitel nárok obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40 eur jako náhradu nákladů spojených s vymáháním. Tento článek 6 dále v odstavci 2 ukládá členským státům povinnost zajistit, že tato pevná minimální částka bude splatná automaticky i bez upomínky dlužníka a že bude představovat náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním.

23 Pojem „opožděná platba“, na jejímž základě má věřitel nárok na to, aby od dlužníka získal nejen úrok, ale také minimální pevnou částku ve výši 40 eur podle čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7, je definován v čl. 2 bodě 4 této směrnice jako platba, která nebyla provedena ve smluvní nebo zákonné lhůtě splatnosti. Vzhledem k tomu, že se tato směrnice podle svého čl. 1 odst. 2 vztahuje na „veškeré platby, které jsou úhradou za obchodní transakce“, je pojem „opožděná platba“ použitelný na každou jednotlivou obchodní transakci [rozsudky ze dne 20. října 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, bod 28, a ze dne 1. prosince 2022, X (Dodávky zdravotnického vybavení), C-419/21, EU:C:2022:948, bod 30].

24 Zadruhé je třeba konstatovat, jak plyne z čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 pro obchodní transakce mezi podniky a z čl. 4 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 1 téže směrnice pro transakce mezi podniky a orgány veřejné moci, že úrok z prodlení se, stejně jako pevná částka ve výši 40 eur, stane splatným automaticky uplynutím lhůty splatnosti uvedené v článcích 3 a 4 směrnice. Bod 17 odůvodnění této směrnice v tomto ohledu upřesňuje, že „[p]latba dlužníka by se měla pokládat pro účely nároku na úrok z prodlení za opožděnou, pokud věřitel nemá dlužnou částku k dispozici v den splatnosti za předpokladu, že splnil své zákonné a smluvní povinnosti“.

25 Nic v čl. 3 odst. 1, v čl. 4 odst. 1 ani v čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 nenaznačuje, že by nárok na minimální pevnou částku uvedenou v posledně uvedeném ustanovení nevznikl, je-li opoždění s platbou nevýznamné nebo výše dotčené pohledávky zanedbatelná, když za opoždění platby je odpovědný výhradně dlužník.

26 Z doslovného a kontextuálního výkladu čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 tudíž vyplývá, že minimální pevná částka ve výši 40 eur stanovená jako náhrada nákladů spojených s vymáháním náleží věřiteli, který splnil své povinnosti, za každou platbu, která nebyla provedena ve lhůtě splatnosti a která je úplatou za obchodní transakci, bez ohledu na výši pohledávky dotčené opožděnou platbou a na dobu trvání tohoto opoždění.

27 Zatřetí je tento výklad článku 6 směrnice 2011/7 potvrzen účelem této směrnice. Z článku 1 odst. 1 této směrnice ve spojení s body 12 a 19 jejího odůvodnění totiž vyplývá, že jejím cílem je nejen odradit od opožděných plateb tím, že bude zabráněno, aby byly pro dlužníka finančně přitažlivé vzhledem k nízkým nebo žádným úrokům účtovaným v takové situaci, ale rovněž účinně chránit věřitele proti takovým opožděným platbám. Bod 19 odůvodnění uvedené směrnice upřesňuje, že náklady spojené s vymáháním by měly zahrnovat rovněž náklady spojené s vymáháním administrativních nákladů a náhradu za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby a že náhrada ve formě pevné částky by měla omezit administrativní a interní

náklady spojené s vymáháním [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. října 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, body 35 a 36, a ze dne 1. prosince 2022, X (Dodávky zdravotnického vybavení), C-419/21, EU:C:2022:948, bod 36].

28 Z tohoto hlediska nemůže nízká výše splatné pohledávky ani nevýznamná doba opoždění s platbou být důvodem pro to, aby byl dlužník zproštěn povinnosti zaplatit minimální pevnou částku jako náhradu nákladů spojených s vymáháním za každou opožděnou platbu, za jejíž opoždění odpovídá výhradně on. Toto zproštění by článek 6 směrnice 2011/7, jehož cílem je – jak bylo zdůrazněno v předchozím bodě – nejen odradit od opožděných plateb, ale i poskytnout formou těchto částek „náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním“, přičemž tyto náklady se mají v závislosti na počtu plateb a na výši částek, které dlužník neuhradí včas, zvyšovat, zbavilo veškerého užitečného účinku. Za těchto podmínek nelze u dlužníka shledat „objektivní důvody“ – ve smyslu čl. 7 odst. 1 druhého pododstavce písm. c) této směrnice – odchýlit se od pevné částky uvedené v jejím čl. 6 odst. 1, a to ve světle odstavce 3 téhož článku 7, podle kterého se pro účely jeho odstavce 1 „smluvní podmínka či praxe, která vylučuje náhradu nákladů spojených s vymáháním podle článku 6, považuje za hrubě nespravedlivou“ [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. října 2022, BFF Finance Iberia, C-585/20, EU:C:2022:806, bod 37, a ze dne 1. prosince 2022, X (Dodávky zdravotnického vybavení), C-419/21, EU:C:2022:948, bod 37].

29 Konečně k článku 5 polského občanského zákoníku, zmíněnému předkládajícím soudem, podle kterého právo vykonané v rozporu s jeho sociálně-ekonomickým účelem nebo se zásadami společenského soužití nepožívá ochrany, je nutno připomenout, že zásada povinnosti výkladu vnitrostátního práva v souladu s unijním právem vyžaduje, aby vnitrostátní soudy, při dodržení mimo jiné zákazu výkladu vnitrostátního práva *contra legem*, učinily vše, co spadá do jejich pravomoci s tím, že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, aby zajistily plnou účinnost dotčené směrnice a došly k výsledku, který bude v souladu s cílem sledovaným touto směrnicí (rozsudky ze dne 24. ledna 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, bod 27, jakož i ze dne 4. května 2023, ALD Automotive, C-78/22, EU:C:2023:379, bod 40).

30 Požadavek konformního výkladu s sebou konkrétně nese i povinnost vnitrostátních soudů případně změnit ustálenou judikaturu, vychází-li z výkladu vnitrostátního práva, který je neslučitelný s cíli směrnice. Vnitrostátní soud se proto nemůže platně domnívat, že dotčené vnitrostátní ustanovení nelze vyložit konformně s unijním právem pouze z toho důvodu, že toto ustanovení bylo předtím konstantně vykládáno v rozporu s unijním právem (rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, bod 60).

31 Kdyby článek 5 polského občanského zákoníku nemohl být vyložen konformně s článkem 6 směrnice 2011/7 v podobě, v jaké je vyložen v článcích 26 až 28 tohoto rozsudku, a s ohledem na požadavky připomenuté v předchozím bodě má vnitrostátní soud, jež má v rámci svých pravomocí uplatnit ustanovení unijního práva, povinnost zajistit plný účinek těchto ustanovení tak, že na základě své vlastní pravomoci podle potřeby upustí od použití takového ustanovení vnitrostátních právních předpisů, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, i když je pozdějšího data, aniž musí nejprve žádat o jeho odstranění legislativní cestou nebo jakýmkoliv jiným ústavním postupem či na toto odstranění čekat (rozsudek ze dne 24. června 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 58 a citovaná judikatura).

32 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 musí být vykládán v tom smyslu, že brání praxi vnitrostátních soudů spočívající v zamítání žalob o zaplacení minimální pevné částky jako náhrady nákladů spojených s vymáháním uvedené v tomto ustanovení z důvodu, že opoždění dlužníka s platbou nebylo významné, nebo z důvodu, že výše dluhu, s jehož platbou se dlužník opozdil, byla bagatelní.

K nákladům řízení

33 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích

musí být vykládán v tom smyslu, že

brání praxi vnitrostátních soudů spočívající v zamítání žalob o zaplacení minimální pevné částky jako náhrady nákladů spojených s vymáháním uvedené v tomto ustanovení z důvodu, že opoždění dlužníka s platbou nebylo významné, nebo z důvodu, že výše dluhu, s jehož platbou se dlužník opozdil, byla bagatelní.

Podpisy.